

SLUŽBA KÁZANIA PRI SOBOTNÝCH BOHOSLUŽBÁCH					
Zbor/dátum	1	8	15	22	29
Trnava	K. Badinský	F. Varga	K. Badinský	F. Varga	K. Badinský
Sereď	J. Kaba	K. Badinský	F. Varga	M. Homišin	L. Peško
Piešťany	D. Dubovský	J. Pist	A. Duran		F. Varga

	PRAVIDELNÉ TÝŽDENNÉ STRETNIUTIA	MIESTO	ČAS
Pondelok	Trnava, študijná skupina - kniha Daniel	Kapitulská 23	19:00 hod.
Utorok	Prednášky Apokalypsa Piešťany	Mestská knižnica	17:00 hod.
Streda	Trnava, študijná skupina - Evanjeliá	on line	19:00 hod.
Štvrtok	Modlitebné stretnutie	on line	19:30 hod.
	Stretnutie učiteľov sobotnej školy	on line	20:30 hod.
Piatok	Sereď + Piešťany, študijná sk. - Evanjeliá	on line	19:00 hod.
Sobota:	Sobotná škola		09:00 hod.
	Kázanie z Božieho slova (+ on-line/ trnava.casd.sk/youtube kanál)		10:45 hod.
	Popoludňajšia pobožnosť		

NARODENINY:

Tí však, čo očakávajú Hospodina, dostávajú novú silu, ako orly stúpajú na krídlach, budú utekať a neustanú, pôjdu a nevyčerpajú sa. (Iz 40,31)

Trnava	Sereď	Piešťany
16. Stano Dananai	18. Janka Jurigová	26. Mário Durec
27. Zlatka Šimúnková		29. Mário Kern

TURISTIKA

Už niekoľko mesiacov sme neboli spolu na žiadnom turistickom výlete a v októbri by sme to mohli obnoviť. Počasie nás môže zaskočiť, ale už nehrozia veľké horúčavy. V **nedeľu 9. alebo 16. októbra** by mohli byť vhodné termíny. Prosím dajte mi vedieť, ktorý termín by bol pre vás vhodnejší. Trasu môžeme určiť aj na základe vašich návrhov, takže napíšte kde by sme mohli ísť. E-mailovou správou vám potom pošlem kedy sa to uskutoční a kde pôjdeme. Takže prosím zozbierajte dovtedy všetko z polí a záhrad čo vám tam zostalo, aby ste mali nedeľu voľnú. (KB)

KONTAKTY:

BOHOSLUŽBY: DOP / POPOLUD.

Zbor Trnava, Kapitulská 23; trnava.casd.sk	9.00 / 14.00 hod.
Zbor Sereď, Školská 1, Dom kultúry 1. poschodie; sereď.casd.sk	9.00 / 13.30 hod.
Zbor Piešťany, Zavretý kút 113; piestany.casd.sk	9.30 / 14.00 hod.
Kazateľ: Karol Badinský, ☎ 0905 302 793, kbadinsky@gmail.com	

CIRKEV ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA

TT ADVENT

OKTÓBER 2022

SPRAVODAJ PRE ZBORY TRNAVA, SEREĎ A PIEŠŤANY

Svet okolo nás

Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca a z celej duše a z celej mysle a z celej sily... Milovať budeš svojho bližného ako seba samého. (Mar 12,30.31)

I. Posun od objektívneho k subjektívnemu mysleniu (a čo z toho vyplýva).

Minulé generácie verili, že existuje objektívna skutočnosť, ktorá je poznateľná našimi zmyslami. Táto realita je mimo nás, ale je poznateľná a pochopiteľná našim rozumom. Dokonca takéto kategórie ako krása a dobro boli považované za skutočné, objektívne a nami poznateľné kategórie mimo nás. My máme o nich možnosť hovoriť ako o niečom skutočnom. Tento predpoklad existencie objektívnej skutočnosti dominoval európskemu mysleniu od dôb klasickej gréckej filozofie, od Platóna (4. st. pnl.). Výrazný bol zvlášť v osvietenstve u filozofov ako bol napríklad Descartes a trval až do našej doby. Na tomto základe vyrástla napríklad vedecko-technická revolúcia. Tento pohľad na svet tiež súznel s posolstvom Biblie, so zvestou o stvorení sveta a našim miestom v stvorení. Človek stvorený k obrazu svojho Stvoriteľa myslí podobne ako jeho Tvorca. Napríklad Kepler hovoril, že človek premýšľa Božie myšlienky po ňom. Tak vnímal vedecké poznanie.

Donedávna teda presvedčenie o existencii objektívnej reality bola základom vedeckého myslenia človeka. Teraz je už situácia iná. Stále viac sa pochybuje o našej schopnosti poznať objektívnu pravdu a niekedy sa pochybuje vôbec o existencii takejto objektívnej pravdy. Dôsledkom je obrátenie sa do seba, príklon k tzv. „subjektivitě“. Mnohí myslitelia sa dnes snažia objaviť ako, čím a prečo dochádza k tomuto posunu. Niekedy je ťažké rozpoznať, čo je príčina a čo dôsledok.

V prvom rade je to reakcia na racionalizmus minulých troch storočí. Prvou takouto reakciou bol v devätnástom storočí „romantizmus“. Prejavil sa najmä v umení (čo je obvyklé). Začal zdôrazňovať ľudské pocity, nálady. V dvadsiatom storočí sa potom tento trend ďalej vyvinul do existencializmu, začal zdôrazňovať to, čo je v ľudskom živote iracionálne. Na konci 20. storočia sa prejavil ešte viac v tom, čomu sa hovorí postmodernizmus. Postmodernizmus výrazne odmieta akúkoľvek objektívnu pravdu.

Donedávna sa však týmito otázkami zaoberala iba určitá elita mysliteľov, patrili do univerzitných posluchární a filozofických kaviarní, nezasiahli všeobecne ľudstvo a jeho spôsob myslenia a jednania. Nedostali sa ani do rozporu s vedeckým pohľadom na svet. V posledných tridsiatich rokoch dochádza k určitému dominovému efektu, posunu od objektivismu k subjektivismu medzi ľuďmi všeobecne.

2. Vplyv informačných technológií

Výrazný podiel na tomto posune v myslení ľudí majú moderné informačné prostriedky.

Televízia. Kniha N. Postmana: „Ubaviť sa k smrti“, popisuje aký vplyv má televízia na naše myslenie. Posun od čítania kníh k sledovaniu vizuálnych oznámení podstatnou mierou ničí schopnosť ľudí jasne a (kriticky) myslieť, sledovať určitú myšlienku, posudzovať ju a doťahovať. Podľa autora vizuálne podnety sa stali úplne nevyhnutnými pre oznamovanie čohokoľvek v našej dobe. Obraz sa stáva dôležitejší než slovo. Dôsledkom je neschopnosť sústrediť sa dlhšiu dobu na nejakú myšlienku alebo podnet. Myslenie je rozložené do sekvencií, ktoré sa stále skracujú.

Reprodukovaná hudba. Dnes je možnosť počúvania hudby ľahko dostupná všetkým. Zvlášť medzi mladými ľuďmi sa vytvára určitá „hudobná kultúra“, ktorá skôr neexistovala. Podľa novších psychologických výskumov hudbu spracováva pravá polovica mozgu, kým reč je obvykle spracovávaná ľavou hemisférou. Kultúra dominovaná hudbou sa stáva omnoho viac subjektívnou (má sklon k subjektivite). Generácia, ktorá počúva stále hudbu, zvyrazňuje funkcie pravej polovice mozgu viac, než generácia, ktorá čítala knihy.

Počítače vytvárajú jedincov, ktorí majú problémy komunikovať s ostatnými ľuďmi. Ľudia, ktorí nedokážu komunikovať a vychádzať s ostatnými ľuďmi, sa sťahujú do sveta predstáv – virtuálnej reality. To podľa mnohých odborníkov napomáha posunu od objektívneho myslenia k subjektívnemu. Prakticky to znamená: máme pocit, že vytvárame skutočnosť vo svojom myslení, skutočnosť neexistuje mimo nás.

3. Narcizmus

Termín je prevzatý zo starogréckej báje. Narcis, syn boha vôd, pohrdol láskou nymfy Echó. Pretože pohrdol jej láskou, bohovia ho potrestali tým, že sa zamiloval do svojho obrazu, ktorý videl na vodnej hladine. Nakoniec na to doplatil životom.

Je to obraz najtragickejšej modloslužby, uctievania svojho vlastného obrazu alebo skôr odrazu, (reflexie). Termín narcizmus po prvýkrát použil Sigmund Freud. Označoval ním nadmerné, chorobné sústredenie sa na seba, ktoré Freud pozoroval u niektorých svojich pacientov. Narcizmus teda patrí do terminológie psychoanalýzy, hovorí sa o „narcistickej osobnosti“. Psychológovia konca 20. storočia tvrdia, že „narcizmus“ sa stal najvýraznejším charakteristickým rysom ľudí v našom svete. Podľa nich mnohé problémy dnešných ľudí v rozvinutých častiach sveta majú pramene v tejto poruche osobnosti, ktorá je dominantná. V neklinickej podobe sa prejavuje v živote väčšiny ľudí. Je to hlavný zdroj vnútorných problémov dnešných ľudí, štatisticky najčastejší duševný problém. Typický egoista, ako nám bol predstavovaný v minulých rokoch, má tak silné „ego“ (sebavedomie), že nepotrebuje iných ľudí, vystačí si sám. Žije si po svojom a bez ohľadu na druhých ľudí. Max Sterner (v knihe „Ego a jeho práva“): „Nepožadujem žiadne práva, neuznávam ani práva nikoho iného. Čo môžem získať silou, získavam silou, čo nemôžem získať silou, na to nemám nárok.“ Dnešní narcizmus sa podstatne líši od toho, čo týmto termínom označoval Freud. Prezrádza úplnú neistotu človeka, ktorý je tragicky odkázaný na iných ľudí a na ich reakcie, na svoj „odraz“ v druhých ľuďoch. Od neho odvodzuje svoju hodnotu a svoje sebavedomie. Tým sa dostáva bližšie k pôvodnej starogréckej báji. Narcis sa zamiloval do „odrazu“ svojej tváre na vodnej hladine. Podobne dnešný človek potrebuje reakcie druhých ľudí, ich obdiv, ich uznanie, aby sa mohol dobre cítiť a mať dobrý názor na seba. Sebaláska sa rodí z nedostatku zdravého sebavedomia (sebauvedomenia, alebo zdravého sebapojatia) i z nadmerného

sebavedomia. Dnešný narcista sa toľko zaoberá sebou, pretože sa tým bráni pocitu neschopnosti a nedostatočnosti. Nie je to pýcha a exhibicionizmus skutočného egoistu, ale povrchná maska, za ktorou sa skrýva hlboká neistota.

Mnohí psychológovia sa domnievajú, že tento jav je dôsledkom pomerov, v ktorých vyrastajú dnešné deti. Neistota je dôsledkom rozpadu rodín, neistoty, v ktorej deti vyrastajú. Takýto človek, ktorý od útleho detstva zakúša neistotu vzťahu okolo seba, sa bráni tým, že sa zameriava na seba. Príčinou nie je len zanedbávanie detí, ako sa kedysi mnoho psychológov domnievalo, ale zrejme ešte viac rozmaznávanie dnešných detí, ktorým niečo stále „nahrádzame“. Dnes sa kladie otázka: Ako sa má chovať správny rodič? Kde je hranica medzi zanedbávaním a rozmaznávaním detí?

Nech príčina dnešného narcizmu leží kdekoľvek, všetci odborníci sa zhodujú v tom, že stále viac ľudí má problémy so sebavedomím (sebapojatím a sebaprijatím). Ľudia sa stále viac zaoberajú sebou, rozvojom vlastnej osobnosti, svojich schopností, sebauplatnením, „byť sám sebou“. V jadre, v podstate si nie sú istí, kto vlastne sú.

Dôsledky sú zrejme na každom kroku:

a) Dôležitosť, ktorú dnešní ľudia pripisujú svojmu vzhľadu, ako vyzerajú, ako sa obliekajú - Je to len iný prejav narcizmu – potrebujeme, aby sme sa páčili druhým, aby nás obdivovali, len tak sa môžeme cítiť dobre.

b) Dnešné zameranie a pojmávanie sexu je tiež typickým prejavom narcizmu - Narcista sa nedokáže „hrať“, všetko a hlavne seba berie chorobne vážne. Nedokáže byť hravý a zabudnúť na seba. Skutočný sex vyžaduje schopnosť zabudnúť na seba a dať sa, sex sa pre takého človeka stáva zdrojom obáv. Dnešné príručky sexu posúvajú túto oblasť života do oblastí „výkonu“: musím niečo dokázať, zapáčiť sa partnerovi.

Všetko to svedčí o hlbokkej neistote človeka, ktorý potrebuje pochvalu, uznanie druhých ľudí, aby sa cítil dobre (normálne).

c) „Workaholizmus“, honba za úspechom a dosiahnutím určitej „úrovne“ sú prejavom rovnakej vnútornej neistoty. Veľmi často je to pokus prekonať vnútorné problémy a neistotu. Musím druhým (rodine, priateľom) dokázať, že zvládnem a dokážem.

d) Množstvo kníh o rozvoji seba, sebaaktualizáciu (Maslow), rozvoji sebavedomia, dokazujú, o čo sa ľudia zaujímajú a čo ide na odbyt.

e) „Sebanáboženstvo“ – hranice medzi sebaterapiou a náboženstvom seba je veľmi neurčitá. Pozitívne myslenie nie je len spôsob, ako prekonať určité problémy, ale môže sa ľahko stať „náboženstvom“ (modlárstvom). Ďalšou, subtílnejšou formou je „súkromné kresťanstvo“ bez druhých ľudí. Ešte subtílnejšími formami sú pokusy kresťanov reagovať na pranie a „potreby“ dnešných ľudí. V dvadsiatom storočí sme to mohli pozorovať a zakúšať v mnohých podobách. Ak svet okolo nás sa zamerá nezdravo na telesný vzhľad a zdravie, kresťania prišli s uzdravovaním. Ak svet sa zaujíma len o úspech, kresťania začali kázať evanjelium úspechu. Ak svet okolo nás začal brať vážne rôznych terapeutov, v kresťanských cirkvách sa začalo šíriť „poradenstvo“. K tomu musíme pripočítať jogu a ďalšie techniky sebarozvoja, ktoré majú tiež duchovný rozmer a svoju vlastnú „spiritualitu“.

Pravdepodobne táto chorobná neistota dnešného človeka týkajúca sa jeho samého je najdôležitejšou príčinou zmien v myslení, posunu k subjektivismu.

Karol Badinský (prevzaté z iných zdrojov, pokračovanie nabadúce)